

S tatínkem jsem měla celý život vřelý vztah, na prstech jedné ruky bych spočítala naše konflikty – odehrávaly se v dětství, vždy mou vinou, a v dospělosti už nikdy k žádným nedošlo. S maminkou to bylo jiné. S tou jsem měla řadu výstupů. Když jsem navštěvovala taneční, chtěla jsem si jednou vzít krásné bleděmodré šaty s plisováním, které mi slušely, ale maminka trvala na tom, že si vezmu růžové, přešívané, které jsem kdysi měla jako družička na svatbě.

Hádaly jsme se, maminka dostala žlučnickový záchvat. Ostatně záchvaty ovládala dokonale, když jí později žlučník vyndali, tak zase mívala záchvaty srdeční. Tenkrát před tanečními prohlásila, že tedy nemusíme jít nikam. Řekla jsem, že tedy dobře, a šla jsem si číst. A byl tu další důvod k záchvatu.

Maminka tvrdila, že jsem na ni alergická, ale já myslím, že náš vztah byl docela normální, jak to mezi matkami a dcerami bývá. Naopak jsem uměla její kvality ocenit. Měla překrásný rukopis, jako absolventka obchodní školy ovládala těsnopis. V jejích dopisech jsou některá sdělení napsaná těsnopisem, asi to budou velká tajemství, ale já je nikdy vyluštit nechtěla. Tajemství má zůstat tajemstvím.

Hádala jsem se s ní, když jsem se ptala: „Proč?“, odpovíděla: „Protože proto!“ Když jí bylo horko, museli se všichni svléknout, když jí byla zima, zase jsme se museli obléknout. Všechno muselo být podle ní a já si vždy říkala, jak je asi tatínkovi, jehož poslouchá

celý orchestr, a doma se musí řídit podle dirigujícího stopadesáticentimetrového prcka.

Uměla výborně hysterické scény. Když jsem něco provedla, tak mě honila kolem stolu. Jednou jsem jí chytila ruce, ale ona si stejně způsob mého potrestání našla. Bez varování na mě plivla. A mířila přesně.

Byla urážlivá. Když třeba vařila nudle a dožadovala se pochvaly, vyhověla jsem jí a jen podotkla, že mohly jít z vody o chvilku dřív. Neřekla nic, ale druhý den, když se chystala dělat bifteky, šla za mnou a pravila: „Jak tedy mám udělat ty bifteky, když neumím vařit?“

„No, bifteky neumíš,“ řekla jsem jí. Dávala je totiž do studeného omastku, ony pustily vodu a místo smažení se dusily.

Jednou přijela s tatínkem na návštěvu, když už jsem byla vdaná a měla rodinu. Udělala jsem k obědu vepřo knedlo zelo, poté jsem nabídlu kávu, kterou ona nechtěla. Rozdala jsem kávu ostatním, ona se posadila na stoličku do kouta, a když se jí tatínek zeptal, proč s námi nesedí u stolu, tak uraženě pronesla: „Když mi nikdo nic nenabídne...“

Ale byla to maminka a já se podle toho k ní chovala. Když odcházela, byla jsem na ni moc hodná, byla na konci života v ústavu, pořád jsme za ní jezdili, starali se o ni a snažili se ji pobavit. Jednou mi pochválila sukni, a dokonce si ji chtěla zkusit, ovšem při další návštěvě už mě ani nepoznala.